

Nr. 7. August 2006

Lokalmøder i Odense, Næstved og Lyngby

Politiet og forsvarerne - Korrespondance med Rigsadvokaten

Bogomtale - Straffesager for landsretten

Erstatningsnævnets Årsberetning 2005

51. Anholdelse ikke alene med det formål at afhøre sigtede
52. Erstatning - Drabsforsøg
53. Trusler mod politiet - Behandlingsdom - Udvisning undladt
54. Våbenloven - Frifindelse
55. Aflytning - Vidneudelukkelse - Destruktion af aflyttede samtaler med forsvarere
56. Dokumentfalsk - Store beløb - Strafudmåling
57. Udlændingeloven - Langvarigt ulovligt ophold - Betinget straf - Udvisning
58. Langvarig sagsbehandling - Berømmelse
59. Vidnetrusler - Frifindelse
60. Anke - Manglende rettidig forkyndelse

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Lokalmøder i Odense, Næstved og Lyngby

Formanden og næstformanden afholder lokalmøder i Odense den 4/10 og i Næstved den 31/10 2006. Mødet i Lyngby er ikke endelig fastlagt, men bliver formentlig i november.

De, der vil deltage i de to første møder, bør allerede nu reservere tidspunktet, men vent med tilmeldingerne til det **lokale bestyrelsesmedlem**, indtil der kommer en indbydelse ud med e-mail eller posten.

Programmet gengives nedenfor.

Program:

1. Hovedemnet denne gang vil være **forsvarernes retlige og etiske forpligtelser**. Baggrunden for valget af dette emne siger næsten sig selv, jf. de seneste måneders sager mod enkelte advokater og diskussionen med Michael Jørgensen.

Hovedpunkterne vil være følgende:

- Straffelovens og retsplejelovens regler, særligt straffelovens §§ 152 og 155 og retsplejelovens §§ 733, 736 samt 732b;

det vil særligt sige forbud mod videregivelse af oplysninger fra lukkede retsmøder, oplysninger fra pålægsbelagte rapporter samt spørgsmålet om, hvad der ligger i begreberne ”sagens behørig fremme” og ”hindre og modarbejde sagens opklaring”.

- De nye advokatetiske reglers betydning for forsvarerne.

Som det gentagne gange er blevet slået fast, har man fra Advokatrådets side ikke med de nye regler tiltænkt ændringer i den hidtil gældende praksis omkring beskikkelser, herunder flere forsvarere fra samme kontor i samme sag.

- Det andet hovedspørgsmål af betydning for forsvarerne i de nye regler er pligten til at oplyse klienten om, hvordan forsvarerens salær beregnes. Landsforeningen har i mangel af konkret anvisning i de nye regler rettet henvendelse til Advokatrådet og fået bekræftet, at det er tilstrækkeligt at oplyse, at der for ”kerneydelse” så som grundlovsforhør, frister, besøg og

domsforhandling er faste takster, beregnet ud fra en timesats p.t. på 1.350,00 kr. + moms, mens salæret for øvrigt arbejde beregnes efter timesatsen.

Der kan naturligvis være forskellige ønsker til detaljeringsgrad, men nedenstående er efter vor opfattelse tilstrækkeligt:

”Beskikkelsen betyder, at det offentlige lægger ud for forsvarerens salær. Men hvis du bliver dømt, må du regne med, at du senere vil få en opkrævning på salæret og evt. andre omkostninger (blodprøver m.v.). Forsvarersalæret fastsættes af retten efter faste takster ud fra en timesats på kr. 1.350,00 + moms”.

- Hvervning af nye klienter – god advokatskik.

Hvilken forsvarer har ikke hørt en ny klient sige: ”Jeg mangler lommepege, stik mig lige 500,- kr., du kan jo bare skrive et ekstra fængselsbesøg på!”. Vor reaktion kommer prompte og uden tøven – at det naturligvis er udelukket. Når der udover ovenstående er forlydender om, at der forekommer tilfælde, hvor en advokat tilbyder indsatte kontanter ved henvisning af nye klienter, så er der baggrund for en drøftelse af, hvor grænsen går. Og hvis man oplever, at en kollega overskrider grænserne, hvordan skal man så forholde sig?

2. De nye salærtakster.

De nye salærtakster trådte i kraft 1. november 2005. De findes bl.a. i Meddelelser nr. 10 fra oktober 2005.

Det er væsentligt for Landsforeningen at sikre faste, to-årige justeringer, som der er blevet givet tilsagn om.

Vi vil meget gerne høre om erfaringerne med de nye satser samt drøfte forslag til forbedringer til brug ved de kommende forhandlinger.

3. Domstolsreformen – herunder drøftelse af muligheden for dækning af transporttid.

Reformen medfører problemer for ”udkantsområderne”, dels risiko for sagsnedgang samt øgede transportudgifter.

4. Eventuelt.

Politiet og forsvarerne - Korrespondance med Rigsadvokaten

Advokatrådet

Rigsadvokat Henning Fode
Frederiksholms Kanal 16
1220 København K

Kronprinsessegade 28
1306 København K
TLF. 33 96 97 98
FAX 33 36 97 50

DATO: 28-06-2006
J.NR.: 04-013603-06-1343
REF.: mbl

Kære Henning Fode

I den vedlagte artikel fra ugemagasinet Fokus fra uge 24 har politiadvokat Michael Jørgensen under overskriften "Vi kan ikke stole på forsvarsadvokater" udtalt sig om politiet og anklagemyndighedens opfattelse af forsvarsadvokaterne og de gældende regler i retsplejeloven.

Advokatrådet og Landsforeningen af Beskikkede Advokater har med stor overraskelse noteret sig, at anklagemyndigheden og politiet ifølge artiklen har den holdning, at man ikke kan stole på advokater.

I artiklen er Michael Jørgensen bl.a. citeret for følgende udtalelse:

"Vores tillid til advokatstanden er generelt for nedadgående, så længe de ikke selv kan finde ud af at rydde ud i de brodne kar. Jeg synes ikke, at de kan være bekendt at byde os en modpart eller samarbejdspartner, som alle ved, er uhæderlig. Der mangler selvjustits. Udadtil optræder de nærmest loge-agtigt og dækker over hinanden. Alle forventer, at vi fra politiets side skrider ind over for de uhæderlige forsvarsadvokater, men det kan ikke være rigtigt, at niveauet er afhængigt af, hvorvidt vi kan bevise, at den enkelte er kriminel."

Såvel Advokatrådet som Landsforeningen er af den opfattelse, at der skal skrides ind over for advokater, der overtræder loven. Retsplejelovens system er som bekendt det, at såfremt en advokat overtræder straffeloven, f.eks. ved at smugle ting ind i et fæng-

sel, påhviler det anklagemyndigheden at rejse en tiltale mod den pågældende, hvorefter domstolene kan frakende advokaten retten til at udøve advokatvirksomhed. Som bekendt har vi gentagne gange opfordret anklagemyndigheden til at rejse de nødvendige sager. Men vi kan ikke tilslutte os det synspunkt, at det skulle være en uhenigtsmæssighed ved systemet, at anklagemyndigheden skal bevise en lovovertrædelse, førend man kan iværksætte sanktioner. Og slutningen fra enkelte, beviselige overtrædelser, som vi alle kun kan beklage, til en generel kritik af advokatstanden og advokatmyndighederne er uantagelig.

Michael Jørgensen er endvidere citeret for at have udtalt:

"Men retssystemet er ikke gearret til, at man får gøgeunger ind i systemet. Vi kan nemlig ikke gøre ret meget ved det. Jeg er bundet på hænder og fødder af retsplejelovens regler. Hvis vi ønsker at få en forsvarsadvokat fjernet fra sagen, så er vi nødt til at kunne bevise, at han er til skade for efterforskningen."

Det er efter vores opfattelse dybt beklageligt, at en politiadvokat udtaler, at retsplejelovent hindrer ham i at rense ud i advokatstanden, og at det er en belastning at skulle leve op til kravet om at bevise, at advokaten er til skade for efterforskningen. Der gælder som bekendt en uskyldsformodning, ligesom der ikke må være rimelig grundet tvivl om skyld. Begge er grundlæggende retsgarantier i en civiliseret retspleje, og er efter vores opfattelse helt ufravigelige principper.

I artiklen er Michael Jørgensen endvidere citeret for udtalelsen:

"Vi må arbejde ud fra laveste fællesnævner. Sidder der ti advokater i en sag, og vi har mistanke til bare én, så er vi nødt til at behandle alle ens, forklarer han og fortsætter:

Vi har jo et uformelt samarbejde. Hvis en forsvarer er reel, kan jeg vælge at være fleksibel og løslade hans klient tre dage før tid, hvis han f.eks. skal begynde i skole. Men hvis jeg mistænker en advokat for at være uhæderlig, er jeg selvfølgelig mere påpasselig - ellers tager han hele armen."

Michael Jørgensen giver her udtryk for en vilkårlighed, som er ganske utilstedelig. Den reelle forsvarers klient kan blive løsladt tidligere end klienten hos den advokat, der mistænkes for at være uhæderlig.

Endelig skal fremhæves følgende citat:

"Jeg mener faktisk ikke, at man skal forsvare den anklagede for enhver pris. Hvordan kan man med næb og kløer gøre alt for at få en pædofil børnemishandler frifundet vel vidende, at han har gjort det? Og vel vidende, at der om to år vil være fire børn til, der er foretaget overgreb på. Hvordan kan en forsvarsadvokat leve med det? Det er vel ikke meningen, at man for enhver pris skal modvirke straffesystemet.

Men en forsvarsadvokat skal vel gøre alt for at bevise sin klients uskyld?

Nej, det skal han ikke, for politiet og anklagemyndigheden er objektive. Forsvarsadvokaterne skal bare sørge for, at retssagen er fair."

Michael Jørgensen viser med disse udtalelser, at han ikke har forstået, at den sigtede/tiltalte har visse uomstødelige, grundlæggende rettigheder, bl.a. retten til at nægte sig skyldig og til at blive behandlet som uskyldig, indtil andet måtte blive bevist med den sikkerhed, som kræves. Dette er helt afgørende for en forsvarers virkemåde. Den tiltaltes stillingtagen skal respekteres, og forsvareren er tiltaltes talerør, ikke mindst når tiltalte giver udtryk for uskyld. Så enkelt er det. At vi så samtidig skal arbejde for en fair proces er indlysende, men er en fair proces i øvrigt ikke også grundlæggende kendetegnet ved, at den sigtedes/tiltaltes ret til at nægte sig skyldig, til at nægte at udtale sig osv. respekteres?

Det er Advokatrådet og Landsforeningens formodning og håb, at udtalelserne om advokater og om den danske retsplejeordning - selv om de i alt væsentligt fremstår som sådan - ikke er udtryk for anklagemyndighedens generelle opfattelse.

Advokatrådet og Landsforeningen skal på denne baggrund på det kraftigste opfordre rigsadvokaten til at tage klar afstand fra politiadvokatens udtalelser.

Denne opfordring gives af hensyn til samarbejde i en ordentlig tone mellem anklagemyndighed og advokater til gavn for det danske retssamfund. Men den gives også af bekymring for en udvikling i retning af, at anklagemyndigheden skulle være utilfreds over at være bundet af retsplejelovens regler.

Med venlig hilsen

Sys Roving Niels Forsby

RIGSADVOKATEN

Advokatrådet
Kronprinsessegade 28
1306 København K

DATO 20. juli 2006

JOURNAL NR.
RA-2006-192-0008
BEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSE
SAGSBEHANDLER: HS

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Kære Sys Rovsing Koch og Niels Forsby.

I et brev af 28. juni 2006 har I rettet henvendelse til mig om en artikel i bladet Fokus, hvor en politiadvokat ved Københavns Politi er citeret for en række udtalelser om advokater.

Jeg er ikke bekendt med, i hvilket omfang citaterne er en korrekt gengivelse af politiadvokatens udtalelser, men jeg kan oplyse, at flere af citaterne i den nævnte artikel også er faldet mig for brystet. Dette har jeg telefonisk meddelt politidirektøren i København umiddelbart efter, at jeg i pressen læste om sagen.

Det er således min opfattelse, at de citerede udtalelser, hvorefter tilliden til advokatstanden generelt er for nedadgående, at de ikke kan være bekendt at byde os en modpart eller samarbejdspartner, som alle ved er uhæderlig, og at de udadtil optræder loyale og dækker over hinanden, er udtryk for en generalisering i forhold til advokatstanden, som der på ingen måde er belæg for.

De tilfælde i den senere tid, hvor advokater er dømt for strafbart forhold i forbindelse med deres optræden som forsvarsadvokater, giver efter min opfattelse heller ikke støtte for generelle synspunkter af denne art, ligesom jeg selvfølgelig er helt enig med Advokatrådet i, at anklagemyndigheden skal føre bevis for, at en advokat har begået strafbart forhold, på samme måde som i alle andre sager.

For så vidt citaterne i artiklen om forsvarsadvokatens rolle i forbindelse med en straffesag er det efter min opfattelse ikke anklagemyndighedens opgave at tage stilling til, hvordan en forsvarsadvokat skal udføre sit hverv som forsvarer, hvis dette i øvrigt sker inden for rammerne af retsplejeloven.

Jeg kan endelig oplyse, at jeg er helt sikker på, at synspunkter som de ovennævnte ikke er udtryk for nogen almindelig holdning i anklagemyndigheden. Det er også min opfattelse, at samarbejdet mellem anklagemyndigheden og forsvarsadvokater i straffesager helt generelt fungerer udmærket, selv om det naturligvis altid præger dette samarbejde, at anklagemyndigheden og forsvarsadvokaterne varetager forskellige og til dels modsatrettede interesser under de enkelte straffesager.

Jeg har sendt politiadvokaten og politidirektøren i København en kopi af dette brev.

Med venlig hilsen

Henning Fode

Bogomtale - Straffesager for landsretten

2. udgave af Jørgen Jochimsens bog er revideret og ført ajour til udgangen af september 2005.

Straffeprocessen er jo udsat for stadige forandringer, og bogen kan af gode grunde ikke have den seneste reform med hensyn til nævningsager med.

Mens vi venter på en sådan bog, er der imidlertid godt stof at hente i nærværende udgave, der har en udførlig indholdsfortegnelse, domsregister, virkelig mange afgørelser - særligt af nyere dato - samt et stikordsregister, så man hurtigt kan finde rundt i stoffet.

Bogen er på 399 sider, udgivet på Forlaget Thomson og koster kr. 596 + moms.

Erstatningsnævnets Årsberetning 2005

Årsberetningen er på 41 sider og kan studeres på www.erstatningsnaevnet.dk. Postadressen er i dag Gyldenløvesgade 11, 2., 1600 København K, tlf. 33 92 33 34. Næv-

net er med virkning fra 15/10 2004 organisatorisk placeret under Civilstyrelsen, der er en styrelse under Justitsministeriet.

"Liggetiden" udgjorde ved udgangen af 2005 op til 7 måneder, en måned mere end ultimo 2004.

Nævnet har ikke et samlet overblik over den samlede sagsbehandlingstid. "Liggetiden" er alene tiden fra sagens modtagelse, til sagsbehandling påbegyndes. Man har imidlertid i nogle stikprøver kunnet konstatere, at nævnet normalt kort efter kunne træffe afgørelse, med mindre sagen skulle forelægges Arbejdsskadestyrelsen. Der arbejdes nu mod et bedre statistiksystem.

Side 32 redegøres der bl.a. for tilkendelse af torterstatning i forbindelse med ulovlig frihedsberøvelse.

Derimod var der ingen hjælp at hente for nogle fængselsfunktionærer, der i en injuriersag havde fået en indsat idømt en godtgørelse på 1.000 kr. til hver af funktionærerne. Nævnet lagde vægt på, at de pågældende ikke var påført personskade eller anden skade, der berettigede til erstatning fra staten.

Landsforeningens Meddelelse 51/2006

Anholdelse ikke alene med det formål at afhøre sigtede

Retsplejelovens § 755

En 17-årig pige K havde været med til et overfald på en anden pige den 21/3 2005 og blev anholdt den 5/4 2005 og tilbageholdt fra kl. 10.00. Afhøringen blev først påbegyndt kl. 14.24, og hun blev løsladt kl. 16.00.

Statsadvokaten var enig i, at der ikke var hjemmel i RPL § 755 til anholdelsen alene med det formål at afhøre K, men havde i øvrigt kun mild kritik over for politiets dispositioner.

SA1-2005-42-0258, 10/10 2005

Statsadvokaten skrev til K's forsvarer således:

"Ved brev af 6. juli 2005 har De klaget hertil over en afgørelse truffet den 5. juli 2005 af Politidirektøren i København, ifølge hvilken afgørelse der ikke fandtes grundlag

for kritik af politiets dispositioner i forbindelse med en anholdelse af Deres ovennævnte klient den 5. april 2005.

De har i Deres klage hertil blandt andet anført, at De mener, at anholdelsen af Deres klient var ulovlig, idet anholdelsesbetingelserne i retsplejelovens § 755 ikke var opfyldt. I den forbindelse har De henvist til, at Deres klient ikke har pligt til at lade sig afhøre af politiet, og at der ikke er hjemmel til at anholde sigtede i en gammel sag for at fremtvinge afhøring.

De har endvidere klaget over, at Deres klient blev nægtet toiletbesøg, samt over, at der, henset til, at hun er mindreårig, gik urimelig lang tid, inden afhøringen af hende blev effektueret.

Endelig har De klaget over, at De ikke har modtaget nærmere materiale om detentionsopholdet, og at det er kritisabelt, såfremt det er korrekt, at Deres klients moder var til stede på stationen, men at Deres klient ikke kunne få lov til at tale med hende.

Jeg har i anledning af Deres klage indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København og gennemgået sagens akter.

Efter det i sagens akter oplyste synes faktum i sagen at være følgende:

Den 21. marts 2005 modtog politiet en anmeldelse om, at en ung kvinde var blevet sparket i ryggen af to personer, henholdsvis en ung kvinde og en ung mand.

Den 30. marts 2005 blev Deres klient, der er født xx. oktober 1987 og således dengang var og stadig er 17 år gammel, identificeret som værende den ene af gerningsmændene. Politiet rettede herefter talrige gange forgæves henvendelse til Deres klients og hendes forældres fælles bopæl med henblik på nærmere aftale vedrørende afhøring af hende, ligesom der blev indtalt telefonbeskeder på Deres klients telefonsvarer. Der er ved en fejl ikke udfærdiget efterforsknings- og søgningsrapporter vedrørende dette forløb.

Ved telefonisk henvendelse til Deres klients bopæl den 5. april 2005 ca. kl. 9.30 fik politiet kontakt med Deres klients moder. Denne ønskede imidlertid ikke at medvirke til, at politiet kunne komme til at tale med Deres klient.

Eftersom forurettede havde forklaret, at der havde medvirket en medgerningsmand til overfaldet, skønnede politiet afhøringen af Deres klient for presserende for at udfinde medgerningsmanden, og at Deres klient skulle anholdes for at hindre Deres klients samkvem med medgerningsmanden.

Deres klient blev derfor anholdt til sagen samme dag den 5. april 2005 kl. 10.00. Deres klients moder blev underrettet herom kl. 10.00. Deres klient blev herefter indbragt til politistationen kl. 10.08, hvor hun blev visiteret og anbragt i et venterum. I tidsrummet mellem kl. 10.30 og kl. 10.45 blev der i medfør af retsplejelovens § 792 b optaget foto og fingeraftryk af Deres klient.

Deres klient var ikke detentionsanbragt i forbindelse med anholdelsen, men blev anbragt i et venterum. Hun fik udleveret en vejledning og blev instrueret i brug af en klokke, såfremt hun måtte få brug for toiletbesøg.

Efter at Deres klient var blevet indbragt til politistationen, indfandt hendes forældre sig på stationen. De (forældrene, ER) blev i den forbindelse orienteret om sagen. Politiet har i den forbindelse oplyst, at Deres klients moder blev nægtet adgang til at overvære afhøringen af Deres klient, fordi hun blev skønnet uligevægtig, og at Deres klients fader ikke ytrede ønske om at bistå Deres klient ved afhøringen.

Deres klient blev ikke forespurgt, om hun ønskede kontakt til sine forældre, og politiet erindrer ikke, om Deres klient selv ytrede ønske om at komme til at tale med dem. Det fremgår ikke af sagen, om politiet gjorde Deres klient bekendt med, at hendes forældre var til stede på politistationen.

Da den polititjenestemand, der skulle foretage afhøringen af Deres klient, først skulle foretage en afhøring i en anden sag kl. 11.00, blev Deres klient først afhørt til sagen fra kl. 14.24 til kl. 15.45. De sociale myndigheder var til stede under afhøringen. Deres klient erkendte sig ved afhøringen skyldig i det påsigtede forhold og afgav forklaring herom. Deres klient blev herefter løsladt kl. 16.00.

Medgerningsmanden, der er 14 år gammel, blev afhørt af politiet den 8. april 2005.

Ved Københavns Byret den 17. maj 2005 blev Deres klient fundet skyldig i blandt andet ovennævnte voldsforhold og idømt en straf af 60 dages betinget fængsel med vilkår om blandt andet 60 timers samfundstjeneste.

Politiets begrundelse for at anholde Deres klient er over for mig oplyst at være, at det drejede sig om en anmeldelse om vold i en sag, der omhandler utryghedsskabende og utilpassede unge mennesker, hvilket er en sagstype, som der i Københavns Politifokuseres på i særlig grad. I lyset af sagens alvor, herunder også for at vise konsekvens, blev det derfor besluttet, at der så hurtigt som muligt skulle iværksættes efterforskningsskridt for at identificere gerningsmændene og søge disse anholdt til sagen med

henblik på afhøring og vurdering af, om der kunne være grundlag for at fremstille gerningsmændene i grundlovsforhør med henblik på varetægtsfængsling.

Københavns Politi har over for mig yderligere oplyst, at man, henset til, at Deres klient blev endeligt identificeret den 30. marts 2005, og at man "utallige gange" havde søgt Deres klient på hendes bopæl m.v., fandt, at betingelserne i retsplejelovens § 755 for anholdelse af Deres klient var opfyldt.

På det således foreliggende grundlag skal jeg herefter meddele følgende:

Efter retsplejelovens § 755 er der ikke hjemmel til at foretage anholdelse alene med det formål at afhøre den anholdte. Dette følger allerede af, at borgere ikke har pligt til at afgive forklaring til politiet, hvorfor ingen af de i den nævnte bestemmelse anførte anholdelsesgrunde er til stede. Har en person tilkendegivet ikke at ville afgive forklaring, bør anholdelse alene for at afhøre den pågældende således ikke foretages. Vides det ikke, om den pågældende vil afgive forklaring til politiet, skal den pågældende, hvis der ikke er andet anholdelsesgrundlag, spørges, om den pågældende vil afgive forklaring. Svares nej, bør anholdelse ikke finde sted. Svares ja, skal den pågældende, hvis politiet ønsker afhøringen foretaget på politistationen, spørges, om vedkommende vil medfølge frivilligt til politistationen, og besvares dette med nej, må afhøringen i givet fald foretages på det sted, hvor den pågældende befinder sig.

I den foreliggende sag vedrørende Deres klient, der er mindreårig, havde Deres klients moder modsat sig at medvirke til, at Deres klient blev afhørt, men Deres klients eget standpunkt med hensyn til at lade sig afhøre var ikke politiet bekendt forud for anholdelsen. Hun synes ikke i forbindelse med anholdelsen overhovedet spurgt, om hun var villig til at afgive forklaring på politistationen, og må derfor have opfattet situationen således, at hun havde pligt til at følge med politiet uanset hendes standpunkt hertil. Under disse omstændigheder har der efter min opfattelse ikke været hjemmel i retsplejelovens § 755 til anholdelse alene med det formål at afhøre Deres klient.

På denne baggrund finder jeg, at politiet ved henvendelsen til Deres klients bopæl den 5. april 2005 indledningsvist burde have forespurgt Deres klient, hvorvidt hun ville medfølge frivilligt med henblik på afgivelse af forklaring på politistationen, samt om hun ville medfølge frivilligt med henblik på, medvirke til, at der på politistationen blev optaget fingeraftryk og fotos af hende.

Såfremt Deres klient herefter havde tilkendegivet, ikke at ville medfølge frivilligt til politistationen med henblik på at lade sig afhøre af politiet, og at hun heller ikke ville medfølge frivilligt med henblik på, at der blev optaget fingeraftryk og fotos af hende,

havde politiet herefter *alene* hjemmel til at anholde Deres klient og medtage hende til politistationen med det formål at optage fingeraftryk og personfotografi af hende i medfør af retsplejelovens § 792 b, hvorefter hun straks derefter skulle have været løsladt, såfremt hun fortsat vægrede sig ved at afgive forklaring.

Som udgangspunkt bør det tilstræbes, at en anholdelse af en person alene med det formål at foretage afhøring af den pågældende, ikke finder sted lang tid, før afhøringen rent faktisk foretages. I nærværende sag forløb der som anført på grund af andet arbejde i politiet ca. 4½ time mellem anholdelsen og afhøringen, hvilket i almindelighed må anses for et uacceptabelt langt tidsrum, navnlig når det som her drejer sig om en mindreårig person. Under hensyn til de ovenfor anførte vanskeligheder for politiet med at komme i kontakt med Deres klient, finder jeg imidlertid ikke i nærværende sag - bortset fra selve anholdelsen - tilstrækkeligt grundlag for at kritisere, at anholdelsen af Deres klient skete 4½ time, før afhøring af Deres klient kunne finde sted.

For så vidt angår Deres klients kontakt til sine forældre forud for afhøringen burde politiet efter min opfattelse have gjort Deres klient bekendt med, at hendes forældre var til stede på politistationen, ligesom man burde have hørt hendes stillingtagen til, hvorvidt hun ønskede at tale med sine forældre. Såfremt Deres klient havde udtrykt ønske om at tale med sine forældre, og politiet af hensyn til efterforskningen i sagen ikke mente at kunne imødekomme dette, burde man have oplyst dette over for Deres klient og forældrene.

For så vidt angår Deres klients forældres tilstedeværelse i forbindelse med selve afhøringen, fremgår det af Rigsadvokatens Meddelelse nr. 2/2004 af 1. juli 2004 om behandling af sager mod unge lovovertrædere punkt 2.5.1, at den unges forældre så vidt muligt skal have adgang til at overvære afhøringen. Adgangen til at overvære afhøringen kan dog nægtes, hvis dette er påkrævet af hensyn til efterforskningen eller må antages at stride mod væsentlige hensyn til barnet.

Udgangspunktet er herefter, at Deres klients forældre skulle have haft adgang til at overvære afhøringen af Deres klient. Det er derfor min opfattelse, at politiet burde have orienteret begge Deres klients forældre om, at de som udgangspunkt havde mulighed for at overvære afhøringen af Deres klient, ligesom politiet burde have forespurgt begge forældre, om de ønskede at være til stede i forbindelse med afhøringen. Såfremt politiet herefter ikke ønskede forældrene til stede under afhøringen, burde man have oplyst dette samt begrundelsen herfor over for forældrene.

Endelig kan jeg for så vidt angår Deres bemærkninger om Deres klients adgang til toiletbesøg oplyse, at det af sagen fremgår, at Deres klient var anbragt i et venterum, hvor hun var blevet instrueret i at benytte en klokke, såfremt hun fik brug for toilet-

besøg. Der er ingen oplysninger i sagen, der bekræfter Deres klients påstand om, at hun forgæves ved anvendelse af klokken eller på anden måde anmodede om toiletbesøg. Jeg finder derfor ikke grundlag for at antage, at hun blev nægtet toiletbesøg, og finder herefter ikke grundlag for kritik på dette punkt.

Jeg har samtidig hermed gjort Politidirektøren i København bekendt med min afgørelse.

Min afgørelse er endelig og kan ikke påklages til en anden administrativ myndighed, jf. retsplejelovens § 101, stk. 2, 2. pkt.

Med venlig hilsen
K. Hjorth

- oo0oo -

Statsadvokaten for København har på ny i april 2006 i forbindelse med anholdelser på Christiania haft anledning til at indskærpe, at der ikke i retsplejeloven er hjemmel til at anholde personer alene for at afhøre dem, jfr. avisartikler for den 19/4 2006.

Landsforeningens Meddelelse 52/2006

Erstatning - Drabsforsøg

Straffelovens § 237, Erstatningsansvarslovens § 26

T havde i en afstand af 6½ - 8½ m affyret to pistolskud mod A, der blev ramt i panden og bag på i højre skulder. A overlevede. Godtgørelse på kr. 10.000 efter EAL § 26, stk. 3.

ØL 2. afd. N nr. S-3113-05, 23/3 2006

T på 30 år var bl.a. tiltalt for flere forhold med trusler med knive og pistol mod andre personer og i forhold 3 for forsøg på manddrab, ved i februar 2005 nær A's hus at have forsøgt at dræbe A, idet T på en afstand af ca. 6½ - 8½ m med en 7,65 mm pistol affyrede to skud mod A, der blev ramt i panden og bag på i højre skulder.

T nægtede sig skyldig i drabsforsøg, men erkendte overtrædelse af straffelovens § 252. Han tog bekræftende til genmæle over for en påstand på kr. 435 for svie og smerte, delvis bekræftende til genmæle over for påstanden om ødelagte beklædnings-

dele og inventar, men påstod frifindelse for en påstand om godtgørelse på kr. 20.000 efter EAL § 26, stk. 2 og/eller stk. 3.

T var tidligere dømt flere gange for vold, således 3 gange for § 245, senest i 2004 med fængsel i 5 måneder. Der var en reststraf på 131 dage, der også omfattede en af de tidligere domme for vold.

Efter mentalundersøgelsen var han ikke omfattet af straffelovens § 16, men havde et voldsomt og vanskeligt temperament og var omfattet af § 69, uden at man kunne pege på andre foranstaltninger end straf.

Han fik ved en enstemmig afgørelse en straf på 6 år og 6 måneder.

Retten tog de ubestridte erstatningskrav under påkendelse og henskød de øvrige til Erstatningsnævnet. Vedr. godtgørelsen blev A tillagt kr. 10.000 efter EAL § 26, stk. 3.

- oo0oo -

Bistandsadvokaten oplyser om klienten A bl.a.:

"Der blev skudt efter ham om natten, hvor han sad fredeligt ved sit spisebord og læste. Gerningsmanden stod udenfor. Min klient blev ramt så en kugle sad ved øjenbrynet. Den blev fjernet, en anden sidder endnu i skulderbladet."

Det fremgår af en vedlagt erstatningsopgørelse, at A og hans familie havde været meget påvirket af hændelsen, som fandt sted i familiens hjem. Der havde kun været 3 sygedage. Stingene ved begge skudhuller kunne fjernes ambulant ved egen læge, men A havde været hos denne for at få ordineret antidepressiv medicin.

Landsforeningens Meddelelse 53/2006

Trusler mod politiet - Behandlingsdom - Udvisning undladt

Straffelovens § 68 og § 119, udlændingelovens § 26

Ghaneseren G på 24 år dømt for bl.a. at have truet to betjente med en kokkekniv på 19,2 cm og en tidligere overtrædelse af våbenloven. Han var indrejst som 17-årig i 1999. Der var en herboende far, som han ikke havde kontakt med, samt en søster, som han boede sammen med. Moderen boede i England. G led af en paranoid psykose - med stor sandsynlighed en paranoid skizofreni - men havde haft arbejde og var

nu i gang med en uddannelse og havde med den rette støtte en realistisk mulighed for at skabe sig en meningsfyldt og på sigt psykiatrifri og selvhjulpent tilværelse.

G blev dømt til ambulansbehandling, men i byretten udvist af en enig domsmandsret. Han ankede til frifindelse for udvisningspåstanden og fik medhold i landsretten, der lagde vægt på baggrunden for lovovertrædelsen, at han var ustraffet, var velintegreret i det danske samfund og boede sammen med lillesøsteren, hvorfor der forelå forhold, der afgørende talte imod udvisning, jfr. udlændingelovens § 26, stk. 2.

ØL 22. afd. a.s. S-476-06, 23/6 2006

G på 24 år var bl.a. tiltalt for overtrædelse af våbenloven, ved i februar 2005 på en station at have været i besiddelse af en foldekniv med bladlængde over 7 cm. Ved samme lejlighed lov om euforiserende stoffer ved besiddelse af 0,8 g hash.

Hovedforholdet var en tiltale efter straffelovens § 119 og § 245, jfr. § 21, samt våbenloven, ved i maj 2005 i en baggård at være gået truende frem mod to betjente med en kokkekniv med bladlængde på 19,2 cm for at stikke dem, hvilket mislykkedes, da politibetjentene trak deres tjenestepistoler, og G smed kniven fra sig.

G var ustraffet. Han nægtede hovedforholdet, men erkendte, at han stod med en kokkekniv i hånden. Han var taget hen for at tale med sin far, der dog ikke var på stedet. Politiet kom til stede, og han sprang derfor ud ad vinduet fra 2. sal. Forinden kastede han en kokkekniv, som han havde taget fra lejligheden, ned i gården. Han samlede den efterfølgende op og stod derfor med den i hånden, da han blev kontaktet af de uniformerede betjente. Betjentene sagde, at han skulle lægge sig ned, hvilket han straks gjorde.

Det fremgik bl.a. af en af betjentenes forklaring, at G var 3-4 m fra disse, da han smed kniven, efter at disse havde trukket tjenestepistolerne.

Der var både uniformerede og civile betjente til stede.

Konklusionen på en indhentet mentalerklæring var, at G var lidende af en paranoid psykose - med stor sandsynlighed en paranoid skizofreni. Anbefalingen gik på en behandlingsdom, og dette var også anklagemyndighedens påstand med tilføjelse af, at der ikke skulle fastsættes nogen længstetid.

Anklagemyndigheden påstod også G udvist. Hans personlige forhold var oplyst, som det fremgår af resuméet ovenfor, med tilføjelse af, at han var ugift og barnløs. Efter ankomsten til Danmark boede han sammen med sin søster hos faderen frem til 2000,

hvor han grundet uoverensstemmelse med faderen flyttede på kollegieværelse. Faderen var dansk statsborger, søsteren havde tidsubegrænset opholdstilladelse. Han talte dansk og havde gennemført 10. klasse og HF enkeltfag og var påbegyndt to uddannelser, ligesom han kortvarigt havde været ansat og udført edb-opgaver. Han havde ikke været tilbage i hjemlandet efter udrejsen. Der var efter faderens oplysning fortsat bedsteforældre, onkler, tanter, kusiner og fætre i Ghana, men faderen vidste ikke, om G havde kontakt til disse (se nedenfor i referatet af landsrettens afgørelse om faderen, ER).

Styrelsen kunne tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisning.

G havde været frihedsberøvet i 4 måneder, bl.a. under indlæggelse til mentalundersøgelse.

Byretten dømte efter anklageskriftet, dog at han blev frifundet for forsøg på § 245. Da G standsede op 3-4 m fra betjenten, fandtes det ikke godtgjort, at han havde til hensigt at stikke denne.

Retten fandt G omfattet af straffelovens § 16, og han skulle undergive sig psykiatrisk behandling, dog at der blev fastsat en længstetid på 5 år.

Retten fortsatte side 8:

"Den nedlagte påstand om udvisning tages til følge som nedenfor bestemt, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32. Retten har ved afgørelsen lagt vægt på, at tiltalte først kom til Danmark, da han var 17 år gammel, og at han derfor har haft sin barndom og længste skoletid i Ghana. Tiltaltes far flyttede til Danmark, da tiltalte var 10 år gammel, og tiltalte har fra han var 10 år til han var 17 år boet hos moderen i Ghana. Tiltalte har endvidere ud fra det oplyste fra han kom til Danmark kun boet kortvarigt hos faderen. Tiltalte har sin mor i London og har endvidere familie i Ghana. Herefter findes tiltalte ikke at have en sådan tilknytning til Danmark, at nogen hensyn i udlændingelovens § 26 taler imod udvisning.

To af rettens medlemmer finder efter omstændighederne, at indrejseforbudet bør meddeles for 3 år. Et af rettens medlemmer finder ikke grundlag for at fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 3. Der afsiges om dette spørgsmål dom efter stemmeflertallet."

G ankede til landsretten med frifindelse for udvisningspåstanden. Anklagemyndigheden påstod endeligt stadfæstelse. (Se i samme hæfte Lf.Medd. 60/2006, hvorefter anklagemyndighedens kontraanke blev afvist).

Landsretten citerede fra mentalerklæringen vedr. G's uddannelsesforløb. Under sin uddannelse som datamatiker havde han sammen med en ven frem til foråret 2005 arbejdet for et stormagasin, hvor de havde udviklet et lagerstyringssystem. De blev færdige umiddelbart før episoden, der førte til fængsling og siden overførsel til psykiatrisk afdeling.

Fra en socialpsykiatrisk institution udtalte en forstander, at G's psykiske tilstand på det seneste op mod ankesagen var blevet forværret, så han befandt sig i en konstant angsttilstand.

Konflikten med faderen var iflg. de sociale sagsakter startet allerede i 1999, hvor faderen, efter i en lang periode at have slået G og nægtet ham mad, henvendte sig til Udlændingestyrelsen for - uden G's vidende - at få G's opholdstilladelse inddraget. Faderen gjorde senere flere forsøg på at returnere G, bl.a. ved at tilbageholde dennes pas, opholdstilladelse m.v.

G havde muligheder for et selvhjulpent liv, trods sin skrøbelige situation. Han havde efter løsladelsen egen lejlighed og et deltidsjob inden for kommunikationssektoren. Aktuelt var han påbegyndt et elevjob inden for sundhedssektoren.

Udlændingestyrelsen havde efter byretsdommen afgivet følgende udtalelse:

"Styrelsen finder ikke, at byrettens bevisresultat giver anledning til en ændret vurdering af sagen.

Styrelsen skal dog for god ordens skyld bemærke, at bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 3, om indrejseforbud i mindst 5 år i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, efter styrelsens opfattelse ikke kan fraviges.

..."

Lillesøsteren forklarede som vidne, at hun havde boet sammen med G siden 2001, nu i den lejlighed, G havde skaffet. Deres far boede fortsat i Danmark, men hverken hun eller G havde nogen kontakt til ham.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Efter en samlet vurdering af karakteren af tiltaltes lovovertrædelse, oplysningerne om baggrunden for lovovertrædelsen og de øvrige oplysninger om tiltaltes person, herunder at han ikke tidligere har begået lovovertrædelser, er velintegreret i det danske samfund og bor sammen med sin lillesøster, finder landsretten, at der efter ud-

lændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1-3, foreligger forhold, der afgørende taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Landsretten tager derfor tiltaltes påstand om frifindelse for udvisningspåstanden til følge."

Landsforeningens Meddelelse 54/2006

Våbenloven - Frifindelse

Våbenlovens § 4

T havde i sin bil en foldekniv med klinge på 8,3 cm, der kunne låses i udfoldet stand. Han var aktiv jæger og fisker og havde haft kniven med ind på sin arbejdsplads. Dømt i byretten, men landsretten fandt, at besiddelsen havde haft et anerkendelsesværdigt formål, hvorfor han blev frifundet.

ØL 9. afd. a.s. S-3511-05, 16/6 2006

T var tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 4 for uden anerkendelsesværdigt formål at være blevet fundet i besiddelse af en kniv som ovenfor beskrevet, da han blev antruffet sovende i sin vogn.

T forklarede både i byretten og under ankesagen, at han, der var aktiv jæger og fisker, havde haft sin kniv med inde på arbejdspladsen for at få den slebet. Han var maskinarbejder. Han havde jagttegn. På grund af snevejr kunne han ikke nå hjem efter arbejdstids ophør og sov i sin bil på en parkeringsplads.

Han havde i 1996 fået en bøde for overtrædelse af våbenloven.

En politiassistent bekræftede, at der var sne, og at føret var dårligt.

Byretten idømte ham en bøde på kr. 5.000 med en forvandlingsstraf af fængsel i 8 dage.

T ankede til frifindelse. Anklagemyndighedens endelige påstand var formildelse, således at bøden blev fastsat til kr. 3.000.

Landsretten udtalte:

"Tiltalte har under hele sagen forklaret, at han, der er aktiv jæger og fisker, havde medbragt kniven for at slibe den på sin arbejdsplads. Han har endvidere forklaret, at årsagen til, at han blev antruffet sovende i bilen med kniven i sin besiddelse, var, at han på grund af overarbejde og dårligt føre ikke kunne køre hjem til sin bopæl efter endt arbejdsdag. Oplysningen om, at det var dårligt føre den pågældende nat, understøttes af den af vidnet politibetjent P afgivne forklaring.

Herefter, og idet tiltaltes forklaring ikke findes at kunne tilsidesættes, finder landsretten, at tiltaltes besiddelse af kniven på et offentligt tilgængeligt sted efter omstændighederne må anses for at have haft et anerkendelsesværdigt formål. Tiltalte frifindes derfor for overtrædelse af våbenloven.

Konfiskationspåstanden tages herefter ikke til følge."

Landsforeningens Meddelelse 55/2006

Aflytning - Vidneudelukkelse - Destruktion af aflyttede samtaler med forsvarere

RPL § 170, § 782 og § 791

Forsvarer F begærede, at aflytninger af telefonsamtaler mellem ham og sigtede blev destrueret, og fik medhold heri.

Retten i Glostrup, nr. S 1138/03, 25/2 **2004**

Forsvarer F havde i et retsmøde to dage forinden nedlagt påstand om, at de dele af et nærmere betegnet bilag, der var en udskrift af en samtale, som han havde ført med sigtede T, udgik af sagen.

Retten afsagde følgende KENDELSE:

"Det fremgår af sagen, at Politimesteren i Glostrup den 5. februar 2004 sendte en telefaks til advokat F, hvoraf fremgår, at advokaten den 4. februar 2004 havde kontaktet politiet vedrørende T. Det fremgår videre, at politiet gik ud fra, at advokat F ønskede beskikkelse for T, samt at forsvarergenparterne endnu ikke var færdigkopieret.

Den aflyttede samtale er ført den 6. februar 2004 mellem kl. 11.48 og 11.52.

Advokat F har gjort gældende, at en sigtet har ret til uovervåget samtale med sin forsvarer, at det er uden betydning, at han på det pågældende tidspunkt ikke formelt var beskikket som forsvarer for sigtede, og at materialet derfor bør udgå af sagen.

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at der er tale om oplysninger, der er givet til og fra en mistænkt, og at advokat F ikke var beskikket som forsvarer for sigtede på tidspunktet for aflytningen.

Rettens bemærkninger:

Efter retsplejelovens § 782, stk. 2, må bl.a. telefonaflytning ikke foretages med hensyn til den mistænktes forbindelse med personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne. § 170 omfatter såvel forsvarere som advokater i øvrigt, og det er ikke et krav, at der er sket beskikkelse af advokaten som forsvarer for den pågældende.

Efter retsplejelovens § 791, stk. 3, skal materiale om indgreb i den mistænktes forbindelse med personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne, straks tilintetgøres.

Det er under sagen ikke oplyst, at materialet skulle have givet anledning til, at der rejses sigtelse for strafbart forhold mod advokat F, eller at hvervet som forsvarer bliver frataget ham, jf. retsplejelovens § 791, stk. 3, 2. pkt.

Som følge heraf

Bestemmes:

Den del af bilag F1 B12, der udgør samtalen mellem sigtede T og advokat F, skal udgå af sagen og tilintetgøres."

Landsforeningens Meddelelse 56/2006

Dokumentfalsk - Store beløb - Strafudmåling

Straffelovens § 171

A - D fra Sverige havde alle i et eller andet omfang medvirket i forbindelse med at få en bank til at indløse 3 falske checks på sammenlagt 22 mio. kr. udskrevet på stjalne checkblanketter. Alle idømt 1 års fængsel og udvist 5 år.

Retten i Århus 1. afd., nr. SS 1. 1733/2005, 18/5 2005

A, B og C i alderen 56 - 61 år og alle svenske statsborgere samt D på 35 år og bosiddende i Sverige var alle tiltalt for dokumentfalsk efter straffelovens § 172, stk. 2, jfr. § 171, ved i januar 2005 at have brugt 3 stjålne checkblanketter med falsk underskrift og pålydende 7,6 mio., 7,5 mio. og 6,9 mio., i alt 22 mio. Dkr., som B og C søgte at indløse i en bank i Rønne, mens A og D ventede i en bil i nærheden.

Dommen er på 16 sider, og referatet af de tiltaltes forklaringer er fyldigt, men gengives meget kortfattet her.

De tiltalte nægtede sig skyldige. De var ustraffede.

A var blevet spurgt, om han ville være med til at indløse postveksler (checks købt i en bank). Han ville ikke oplyse nærmere, hvem formidleren var. Han drøftede henvendelsen med B og sagde ja. C kom senere ind i billedet - han blev spurgt, om han havde en konto i en dansk bank.

Der var senere et møde i Malmø, hvor 7-8 personer var til stede, herunder D. Her så afhørte, at der var tale om almindelige checks, ikke postveksler. Der var mange diskussioner, og de tiltalte sagde bl.a., at de ville have checkene ændret. De fik at vide, at det ville blive svært, idet de allerede var udstedt. Det endte med, at de accepterede checkene, som de var.

B og C, som checkene var udstedt til, skulle have et beløb i størrelsesordenen kr. 100.000, og A havde en underforstået aftale om at have del i B's andel. De mødtes alle fire i Danmark, og var alle med i diskussionen af forløbet omkring checkindløsningen. Punkterne blev skrevet ned, og A forklarede nærmere betydningen heraf.

B forklarede bl.a., at baggrunden for udstedelse af checkene var noget skattemæssigt, men han havde ikke opfattelsen af, at det var noget ulovligt. Han havde tænkt sig selv at opgive den provision, han fik, til skattevæsenet. Det var A, der var hovedmanden, og som udstyrede afhørte med en mobiltelefon.

C forklarede bl.a., at han på gerningstidspunktet var bosiddende i Danmark. Han kendte A og B i forretningssammenhæng. Kort før gerningsdagen var han blevet ringet op af A, der spurgte, om han havde konto i en dansk bank. Han fik ved samme lejlighed at vide, at det drejede sig om internationale checks, der skulle indløses i Danmark. Der blev i første omgang ikke talt om beløbets størrelse. Han blev fortalt, at det hele var korrekt, og gjorde ikke selv noget for at kontrollere checkene. Han blev siden tilbudt kr. 600.000 for sit arbejde, svarende til knap 3 % af beløbet.

Han bekræftede, at de havde haft et møde om fremgangsmåden på en café i Rønne, men ingen diskussion. Det var A, der bestemte, og afhørte fik udleveret en seddel, som A skrev i forbindelse med mødet om, hvordan pengene skulle fordeles.

Afhørte skrev bag på de to checks udstedt til ham, og B på den, der var udstedt til denne. De ventede 30 minutter i banken, mens checkene blev kontrolleret, og blev budt på kaffe. Så blev de anholdt.

D forklarede bl.a., at han forstod svensk middelmådigt. Han havde taget mod tilbud om en tur til Danmark, men vidste ikke, hvad de andre havde talt om. Han havde på intet tidspunkt været i besiddelse af de 3 checks.

Bankkassereren forklarede bl.a., at C var kunde i banken gennem længere tid. Gennem sine undersøgelser fik hun oplyst, at checkblanketterne var meldt stjålne, og hun ringede så til politiet.

Retten fandt det efter de afgivne forklaringer tilstrækkeligt godtgjort, at det måtte have stået alle de tiltalte klart, da de i fællesskab den 25. januar i Rønne besluttede at indløse checkene, at der var en overvejende sandsynlighed for, at checkene hidrørte fra tyveri.

A var den første, der fik kontakt med checkene, men de øvrige tiltalte blev successivt involveret. Alle havde senest under et møde på caféen i Rønne set checkene.

D's forklaring om det passerede blev afvist på grundlag af de øvrige tiltaltes forklaringer.

Under hensyn til checkenes pålydende fandtes forholdet med rette henført under straffelovens § 172, stk. 2, hvorfor de tiltalte blev dømt i overensstemmelse med anklageskriftet. Straffen blev for alle fastsat til fængsel i 1 år.

Retten udtalte bl.a.:

"Retten har ved straffens fastsættelse lagt vægt på, at der ikke i sagen er lidt noget tab. De tiltaltes forsøg på at hæve checkene forekommer noget amatøragtigt, og sandsynligheden for, at det skulle lykkes at få checkene hævet, findes således ikke at være særlig stor. Retten har endvidere ikke kunnet afvise de tiltaltes forklaringer om, at hovedparten af checkenes pålydende efter planen skulle overføres til de personer, som de tiltalte havde fået udleveret checkene af. Endelig har retten lagt vægt på, at de tiltalte ikke ses straffet tidligere. Dog har retten under hensyn til, at der er tale om

checks, lydende på i alt 22 mill kr., ikke fundet grundlag for at gøre straffene hverken helt eller delvis betinget."

Alle blev udvist med indrejseforbud i 5 år.

- oo0oo -

Forsvareren for en af de tiltalte bemærker bl.a.:

"Anklageren havde forlangt 2½ års fængsel, men da jeg påberåbte mig (... entreprenør T's ...) dom, med 4 og 6 år for 2.7 milliarder, var det som om der faldt et formildet skær over de sølle 22 mio. kr. denne sag drejer sig om."

Landsforeningens Meddelelse 57/2006

Udlændingeloven - Langvarigt ulovligt ophold - Betinget straf - Udvisning

Udlændingelovens § 59 og straffelovens § 56

T havde opholdt sig ulovligt i Danmark i 11 år, men slap, da han selv henvendte sig til myndighederne for at komme hjem, med en betinget straf på fængsel i 30 dage og udvisning i 3 år.

Københavns Byret nr. SS 23. 13980/2005, 25/5 2005

T på 40 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, ved fra april 1994 til den 23. maj 2005 at have opholdt sig ulovligt i Danmark, idet han i april 1994 havde modtaget afslag på opholdstilladelse med en udrejsefrist fastsat til straks.

Der var påstand om 30 dages fængsel og udvisning. T protesterede ikke mod udvisningspåstanden.

Retten fastsatte straffen til fængsel i 30 dage og bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på længden af det ulovlige ophold i Danmark.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte selv

har henvendt sig til de danske myndigheder med henblik på at komme til Ægypten, hvor tiltalte far, der er alvorligt syg, opholder sig.

Påstanden om udvisning - som der ikke er protesteret imod - tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt."

Vilkårene for den betingede dom var alene en prøvetid på 1 år. Der skete udvisning i 3 år.

Landsforeningens Meddelelse 58/2006

Langvarig sagsbehandling - Berammelse

RPL § 843

I en sag, hvor anklageskrift var indleveret i december 2005, tilkendegav anklagerne, at de først kunne møde til domsforhandling fra januar 2007. Retten konstaterede, at forsvarerne og retten kunne møde allerede fra september 2006, og var sindet at beramme 11 retsmøder i 2006 med bemærkning om, at hvis anklagemyndigheden fortsat ikke kunne møde, henstillede retten, at anklagemyndigheden mødte ved advokat.

Københavns Byret SS 13. 34622/2005, 27/3 2006

I en sag, hvor der i 2001 var indgivet anmeldelse fra et konkursbo om opskrevne regnskaber i et selskab, blev der i marts 2006 afholdt et "berammermøde", hvor 2 vicesstatsadvokater og 3 forsvarere (én pr. telefon) drøftede berammelse af sagen.

Der citeres fra retsbogen:

"Anklagerne oplyste, at det som følge af udsættelsen af en anden sag først er muligt for anklagemyndigheden at møde fra januar 2007. Fra dette tidspunkt vil det derimod være muligt at møde 3 dage om ugen, således at det tidsmæssige efterslæb kan indhentes.

Forsvarerne ønskede sagen berammet snarest muligt og fandt, at sagen af hensyn til både de tiltalte, forsvarernes øvrige sager og retten som udgangspunkt kun bør berammes 2 dage om ugen.

Under hensyn til, at anklageskriftet er indleveret til retten den 12. december 2005 fandt retten det meget beklageligt, at anklagemyndigheden først kan give møde i januar 2007.

Følgende dage, hvor forsvarerne og retten har mulighed for at behandle sagen reserveredes: ..."

(Herefter følger en opregning af 11 dage i september - november 2006)

"Retten er sindet også at beramme disse dage. Såfremt anklagemyndigheden fortsat ikke kan møde disse dage henstillede retten, at anklagemyndigheden møder ved en advokat. Anklagemyndigheden bedes snarest muligt meddele retten, om der kan mødes disse dage."

Herefter berammedes yderligere dage fra januar 2007 - juni 2008, 99 retsdage.

Retten besluttede, at der skulle beskikkes en reserveforsvarer for de 3 tiltalte.

Af en retsbogsudskrift fra den 6. juli 2006 fremgår, at anklagemyndigheden fortsat ikke var i stand til at møde i 2006, hvorfor sagen først kunne påbegyndes den 23. januar 2007.

Landsforeningens Meddelelse 59/2006

Vidnetrusler - Frifindelse

Straffelovens § 123

Ordene "bare vent til retten" var ikke trusler omfattet af § 123. Frifindelse af en 15-årig dreng.

Retten i Tåstrup SS 770/06, 3/8 2006

T på 15 år var i maj 2006 tiltalt for på gaden med trussel om vold at have overfaldet den 14-årige K i anledning af dennes allerede afgivne forklaring til politiet eller i retten vedr. voldssagen mod A dagen i forvejen, idet T udtalte: "Bare vent til retten" eller lignende.

T nægtede sig skyldig. T, K og A afgav forklaring (ikke gengivet i dommen, men se nedenfor). Vidneforklaringer fra to andre vidner blev med parternes samtykke dokumenteret fra politirapport.

Rettens begrundelse og resultat:

"Efter anklageskriftets ordlyd finder domsmandsretten ikke, at udtalelsen: "bare vent til retten" er omfattet af straffelovens § 123, hvorfor tiltalte frifindes."

- oo0oo -

Det fremgik af forklaringerne, at T dagen forinden var blevet anholdt og var frihedsberøvet i 1½ time, før han blev afhørt som **vidne** i voldssagen mod A. Ordlyden i anklageskriftet var K's version. Selv mente T at have sagt: "Jeg vinder i retten". A huskede det som "Vi ses i retten". Vidnerne, der alene afgav forklaring til rapport, men ikke mødte i retten, havde to andre versioner.

Landsforeningens Meddelelse 60/2006

Anke - Manglende rettidig forkyndelse

Retsplejelovens § 949 og § 963

Anklagemyndigheden havde ikke fundet G på dennes folkeregisteradresse inden for ankefristen. Den 18. januar 2006 blev G antruffet af politiet, i hvilken forbindelse han oplyste sin nye adresse pr. 1. januar 2006. Ankemeddelelse blev forkyndt 31. januar. Landsretten fandt ikke, at betingelserne for at admittere kontraanken var opfyldt, da der ikke fra 18. januar til 31. januar var gjort forsøg på at forkynde ankemeddelelsen.

ØL 22. afd. a.s. S-476-06, 16/6 2006

G havde anket en dom, hvor han blev udvist, jfr. Lf.Medd. 53/2006 i samme hæfte. Anklagemyndigheden kontraankede vedrørende øvrige dele af dommen. Forsvareren protesterede mod kontraanken, da denne ikke var rettidigt forkyndt. Spørgsmålet blev afgjort forud for domsforhandlingen den 23/6 2006.

Resten er citat af landsrettens kendelse:

"Det fremgår af sagen, at tiltalte har anket sagen i forbindelse med domsafsigelsen den 19. december 2005. Anklagemyndigheden har kontraanket ved ankemeddelelse af 29. december 2005.

Ankemeddelelsen er den 29. december 2005 af politiet forgæves forsøgt forkyndt for tiltalte på dennes folkeregisteradresse. Ved et nyt forsøg den 30. december 2005 fik politiet oplyst, at tiltalte skulle være fraflyttet adressen allerede den 15. juni 2005.

Politiet har efterfølgende gjort flere forsøg på forkyndelse. Den 18. januar 2006 blev tiltalte antruffet af politiet, i hvilken forbindelse politiet af tiltalte fik oplyst hans nye adresse pr. 1. januar 2006.

Ankemeddelelsen blev forkyndt for tiltalte på den af ham oplyste adresse den 31. januar 2006.

Efter votering afsagdes sålydende

K E N D E L S E:

Der foreligger ingen oplysninger om, at der i tidsrummet fra den 18. januar 2006, da politiet blev gjort bekendt med tiltaltes adresse, og indtil forkyndelsen for tiltalte den 31. januar 2006, er gjort forsøg på at forkynde ankemeddelelsen. Betingelserne i retsplejelovens § 963, stk. 3, sammenholdt med § 949, stk. 2, for at admittere anklagemyndighedens anke findes herefter ikke at være opfyldt."